

POSTANOWIENIE TRYBUNAŁU

(szósta izba)

z dnia 12 października 2004 r.

w sprawie C-352/03 P: Pietro Del Vaglio przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich ⁽¹⁾*(Odwołanie — Urzędnicy — Emerytury — Zmiana państwa miejsca zamieszkania — Mający zastosowanie współczynnik korygujący — Odwołanie częściowo oczywiście niedopuszczalne oraz częściowo oczywiście bezzasadne)*

(2005/C 6/42)

(Język postępowania: francuski)

W sprawie C-352/03 P, mającej za przedmiot odwołanie wniesione w dniu 11 sierpnia 2003 r. na podstawie art. 56 statutu Trybunału, Pietro Del Vaglio, były urzędnik Komisji Wspólnot Europejskich, zamieszkały w Londynie (Zjednoczone Królestwo), (adwokaci: M. Famchon i B. Desrez), w której drugą stroną postępowania była Komisja Wspólnot Europejskich, (pełnomocnik: J. Currall, wspierany przez D. Waelbroeck), Trybunał (szósta izba), w składzie: A. Borg Barthet, prezes izby, J.-P. Puissochet i S. von Bahr (sprawozdawca), sędziowie, rzecznik generalny: J. Kokott, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 12 października 2004 r. postanowienie zawierające następujące rozstrzygnięcie:

1) *Odwołanie zostaje oddalone.*2) *P. Del Vaglio zostaje obciążony kosztami postępowania.*⁽¹⁾ Dz.U. C 251 z 18.10.2003.

POSTANOWIENIE TRYBUNAŁU

(piąta izba)

z dnia 1 października 2004 r.

w sprawie C-480/03 (wniosek Cour d'arbitrage o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym): Hugo Clerens, b.v.b.a. Valkeniersgilde przeciwko Rządowi walońskiemu, Radzie ministrów ⁽¹⁾*(Art. 104 § 3 regulaminu proceduralnego — Dyrektywa 79/409/EWG — Ochrona dzikiego ptactwa — Gatunki rozmnażane i hodowane w niewoli)*

(2005/C 6/43)

(Języki postępowania: francuski i niderlandzki)

W sprawie C-480/03 mającej za przedmiot wniosek złożony przez Cour d'arbitrage (Belgia) na skutek orzeczenia z dnia 29 października 2003 r., który wpłynął do Trybunału dnia 18 listopada 2003 r., o wydanie, na podstawie art. 234 WE orzeczenia w trybie prejudycjalnym w postępowaniu: Hugo Clerens, b.v.b.a. Valkeniersgilde przeciwko Rządowi walońskiemu, Radzie ministrów, Trybunał (piąta izba) w składzie: C. Gulmann, prezes izby, R. Silva de Lapuerta (sprawozdawca), J. Makarczyk, sędziowie, rzecznik generalny: J. Kokott, sekretarz: R. Grass, wydał dnia 1 października 2004 r. postanowienie zawierające następujące rozstrzygnięcie:

Dyrektywa Rady 79/409/EWG z dnia 2 kwietnia 1979 r. w sprawie ochrony dzikiego ptactwa powinna być interpretowana w ten sposób, że nie znajduje ona zastosowania do gatunków rozmnażanych i hodowanych w niewoli, a zatem Państwa Członkowskie zachowują w obecnym stanie prawa wspólnotowego kompetencje regulacyjne w tej dziedzinie, z zastrzeżeniem art. 28 do 30 WE.

⁽¹⁾ Dz.U. C 35 z 7.2.2004.**Skarga wniesiona dnia 29 września 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Irlandii****(Sprawa C-418/04)**

(2005/C 6/44)

(Język postępowania: angielski)

W dniu 29 września 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich reprezentowanej przez Barriego Doherty i Michela van Beeka, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu przeciwko Irlandii.

Komisja wnosi do Trybunału o:

1) stwierdzenie, iż Irlandia poprzez:

- a) brak dokonania od 1981 r. zgodnie z art. 4 ust. 1 i 2 dyrektywy Rady 79/409/EWG z dnia 2 kwietnia 1979 r. w sprawie ochrony dzikiego ptactwa⁽¹⁾ klasyfikacji wszystkich najbardziej odpowiednich obszarów pod względem liczby i powierzchni dla gatunków wymienionych w załączniku I do dyrektywy 79/409/EWG, jak również dla regularnie występujących gatunków wędrownych;
- b) nieobjęcie od 1981 r. zgodnie z art. 4 ust. 1 i 2 dyrektywy 79/409/EWG powyżej wymienionych obszarów reżimem niezbędnej ochrony prawnej;
- c) brak zagwarantowania od 1981 r., aby przepisy art. 4 ust. 4 zdanie pierwsze znalazły zastosowanie do obszarów wymagających zaklasyfikowania jako obszary specjalnej ochrony na podstawie dyrektywy 79/409/EWG;
- d) brak dokonania pełnej i poprawnej transpozycji oraz spełnienia wymogów art. 4 ust. 4 dyrektywy 79/409/EWG;
- e) brak podjęcia w odniesieniu do zaklasyfikowanych obszarów specjalnej ochrony o których mowa w dyrektywie 79/409/EWG wszelkich środków koniecznych do przestrzegania przepisów art. 6 ust. 2, 3 i 4 dyrektywy Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory,⁽²⁾ oraz brak podjęcia w odniesieniu do używania do celów rekreacyjnych obszarów mogących podlegać przepisom art. 6 (2) dyrektywy 92/43/EWG wszelkich środków koniecznych do przestrzegania przepisów powyższego art. 6 (2)
- f) brak podjęcia wszelkich środków koniecznych do przestrzegania przepisów art. 10 dyrektywy 79/409/EWG,

uchyliła zobowiązaniom które na niej ciąży na mocy wyżej wymienionych dyrektyw, oraz

2) obciążenie Irlandii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Niniejsza sprawa dotyczy uchybienia przez Irlandię niektórym zobowiązaniom ustanowionym przez dyrektywę nr 79/409/EWG oraz dyrektywę 92/43/EWG. Komisja podnosi, że:

Od 1981 r. Irlandia nie zaklasyfikowała zgodnie z art. 4 ust. 1 i 2 dyrektywy 79/409/EWG w sprawie ochrony dzikiego ptactwa (zwanej dalej „dyrektywą o ptactwie”), wszystkich najbardziej odpowiednich obszarów pod względem liczby i rodzaju dla gatunków wymienionych w załączniku I do dyrektywy, jak również dla regularnie występujących gatunków wędrownych. Sprawa ta ma dwa aspekty. Po pierwsze, nie dokonano żadnej klasyfikacji w odniesieniu do niektórych obszarów („brak klasyfikacji”). Po drugie, nie dokonano pełnej klasyfikacji pozostałych obszarów („częściowa klasyfikacja”). Ze względu na obszar powierzchni, łączny obszar niezaklasyfiko-

wanej i zaklasyfikowanej częściowo stawia Irlandię na drugim miejscu pod względem najmniejszej sieci OSO spośród Państw Członkowskich przed rozszerzeniem, które miało miejsce w dniu 1 maja 2004 r.

Irlandia nie objęła OSO reżimem koniecznej ochrony prawnej, zgodnie z art. 4 ust. 1 i 2 dyrektywy o ptactwie. Odnośny zakres prawa irlandzkiego ogranicza się do czegoś, co mogłoby zostać określone jako środki prewencyjne np. środki zwrócone przeciwko wynikającym z działalności człowieka zagrożeniom siedlisk i zakłóceniom wpływającym na ptactwo. Niezależnie od wady nieodłącznie tkwiących w tychże środkach prewencyjnych Komisja twierdzi, że reżim koniecznej ochrony prawnej wymagany przez art. 4 ust. 1 i 2 posiada ma większy zakres oraz że zapewnienie przetrwania i reprodukcji gatunków ptaków w obrębie OSO może wymagać czegoś więcej niż wysiłki podjęte celem ograniczenia niekorzystnej działalności człowieka.

Z drugiej strony, istniejące unormowanie irlandzkie odnoszące się do ochrony siedlisk poza sklasyfikowanymi OSO nie uwzględnia one specyficznych wymogów przewidzianych przez dyrektywę o ptactwie, w art. 4 ust. 4 zdanie 1. W szczególności prawo irlandzkie nie nakłada żadnych szczególnych obowiązków w odniesieniu do siedlisk gatunków dzikiego ptactwa, które powinny korzystać z ochrony właściwej dla OSO, a które nie zostały objęte istniejącą irlandzką siecią OSO.

Nie istnieje żaden szczególny zespół przepisów implementujących drugie zdanie art. 4 ust. 4, który stanowi, że Państwa Członkowskie dążą (...) do uniknięcia powstawania zanieczyszczenia lub pogorszenia warunków naturalnych siedlisk poza zaklasyfikowanymi obszarami. Wiele działań niszczących siedliska pozostaje poza posiadającym jakiegokolwiek znaczenie rodzajem kontroli ustawowej.

Dyrektywa 79/409/EWG (dyrektywa o siedliskach) miała zostać implementowana począwszy od 10 czerwca 1994 r. Oznacza to, że przed lub po tej dacie, Irlandia powinna była dokonać transpozycji i zastosować postanowienia art. 6 ust. 2 do 4 do wszystkich OSO zaklasyfikowanych na podstawie art. 4 ust. 1 dyrektywy o ptactwie lub uznanych zgodnie z art. 4 ust. 2 tejże dyrektywy w wyżej wymienionym dniu lub po tej dacie.

Komisja jest zdania, że Irlandia nie dokonała transpozycji ani nie zastosowała art. 6 ust. 2 dyrektywy o siedliskach.

Przyjęcie krajowych środków celem implementacji art. 10 dyrektywy o ptactwie jest niezbędne dla zapewnienia pełnej skuteczności dyrektywy. Poprzez brak odzwierciedlenia obowiązku wspierania badań we właściwych przepisach ustawowych, Irlandia nie dokonała implementacji art. 10.

⁽¹⁾ Dz.U. L 103 z dnia 25.4.1979, str. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 206 z dnia 22.7.1992, str. 7.